

HENNY THIJSSING-BOER

Wie goed doet...

**GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER**

Voor de zoveelste keer die avond wierp Marcus van Gijzel een blik op zijn horloge en opnieuw vroeg hij zich verbolgen af waarom Berbel nog niet terug was. Het was nota bene al tien uur geweest, hij zat inmiddels al meer dan drie uur in z'n eentje te kniezen. En dat op zaterdagavond, leuk was anders! Als hij dit van tevoren geweten had, had hij de deur ook achter zich dichtgetrokken en zou hij nu met een stel maten achter een pilsje in de kroeg zitten.

Jawel, hij had met Berbel mee kunnen gaan, maar daar had hij absoluut geen zin in gehad. Zodra het om Lonneke ging, Berbels elf jaar jongere zusje, haakte hij af. En het ging om haar, dat had het telefoontje van Berbels moeder wel duidelijk gemaakt. 'Kom alsjeblieft snel naar huis, Berbel! Lonneke is helemaal van streek, ze roept om jou. Pa is vreselijk boos en ik weet me er geen raad mee. Ik heb je nodig, je moet meteen thuiskomen.'

Op Berbels vraag wat er dan met Lonneke aan de hand was, had Berbel geen antwoord gekregen; haar moeder had de verbinding al verbroken. Berbel was meteen overbezorgd geweest. ‘Ik moet naar huis, Marcus, er is iets ernstigs met Lonneke waar mam mijn hulp blijkbaar bij nodig heeft. Ga je mee?’

‘Nee, dank je feestelijk!’ Hij wist dat hij die woorden kwaad gegromd had. Logisch dat Berbel had willen weten waarom hij zo raar deed, terwijl zij zich grote zorgen maakte om haar zusje. Begreep hij dat dan niet? Opnieuw had hij allesbehalve vriendelijk gereageerd: ‘Het is bij jou Lonneke voor en Lonneke na. Zij komt op de eerste plaats, ik op de tweede!’ Het was hem heus niet ontgaan dat Berbel een moment tegen opkomende tranen had moeten vechten.

‘Dat is gemeen van je, het is niet waar,’ had ze zacht gezegd. Ze had eraan toegevoegd dat ze er nu niet dieper op in kon gaan, omdat ze naar huis moest. Vervolgens was ze gegaan. Naar Lonneke, over wie ze altijd en eeuwig liep te moederen.

Zou hij bij Berbel zijn ingetrokken als hij van tevoren geweten had dat Berbel haar zus niet kon loslaten? Het was alweer bijna twee

jaar geleden dat Berbel en hij besloten te gaan samenwonen. Berbel woonde in die tijd al in deze flat, die ze toen samen opnieuw hadden ingericht met smaakvolle meubels en elektrische apparaten zoals een koelkast en diepvrieskist, een wasmachine, een vaatwasser, een magnetron en al die dingen waar je gewoon niet zonder kon. Hij had alles betaald, omdat hij nu eenmaal wat ruimer bij kas zat dan Berbel.

Zijn vader was eigenaar van een goed bekendstaande en goed lopende herenmodezaak. In de zaak was hij de rechterhand van pa, later zou hij zijn opvolger worden. Pa was zeker niet krenterig. Hij, Marcus, hoefde maar te kijken of pa deed – bij wijze van spreken – een graai in de kassa. Zo gemakkelijk was het indertijd ook gegaan met de herinrichting van Berbels flat. Pa had daar zeker niet moeilijk over gedaan, terwijl hij diep in zijn hart liever een ander meisje voor zijn enige zoon had gewenst. Daar was pa in het begin zo duidelijk over geweest, dat het Berbel niet was ontgaan. Later roerde pa het gevoelige onderwerp niet meer aan en Berbel en hij spraken er ook niet meer over. Het geluk van hem, Marcus, ging bij zijn ouders voor alles.

Het was maar goed dat ze niet wisten dat hij de laatste tijd vaak twijfelde aan zijn eigen geluk. Jawel, hij hield van Berbel, maar niet meer zo allesoverheersend als in het begin. Hij vond haar een mooie vrouw met wie hij voor de dag kon komen. Maar was dat voldoende voor een relatie? Berbel had een figuurtje waar menig man heimelijk een oogje op liet vallen, en dat streelde zijn ijdelheid. Ze had glanzend, donker haar, grote blauwe ogen en een volle, gevoelige mond die hij maar al te graag had gekust. Berbel was zesentwintig jaar, twee jaar jonger dan hijzelf. Er zou waarschijnlijk niets aan de hand zijn als hij Lonke wat beter om zich heen kon verdragen en hij zich bij Berbels ouders op zijn gemak voelde. Hij kon zich echter niet verplaatsen in het milieu van de familie Dekker.

Hij vond Berbels moeder een vrouw die in een achterbuurt niet uit de toon zou vallen. Riex Dekker, Berbels vader, gedroeg zich vaak behoorlijk lomp, maar dat had waarschijnlijk een reden, bedacht Marcus. Riex Dekker had zijn hele leven aan de lopende band gestaan in een tabaksfabriek. Vijf jaar geleden was hij afgekeurd vanwege een hernia. Hij was destijds twee keer aan zijn rug

geopereerd, maar de kwaal was er eerder erger dan beter door geworden. De man leed dagelijks pijn en dan was het natuurlijk een hele opgave om desondanks vriendelijk en vrolijk te doen. Daar kwam dan ook nog eens bij dat ze zich van een uitkering moesten zien te redden, wat feitelijk onmogelijk was.

In huize Dekker was het armoedje troef, maar hij – Marcus – vond dat dat niet zijn pakkie-an was. Die mensen hadden hun verstand wat beter moeten gebruiken, dan had het er nu waarschijnlijk stukken beter voor hen uitgezien. Vroeger had Bien Dekker altijd een baantje buiten de deur gehad en zo haar steentje bijgedragen, waardoor ze het wat ruimer hadden gehad. Berbels moeder, was drieënveertig geweest toen ze moest stoppen met werken omdat ze zwanger bleek te zijn, terwijl ze dacht dat ze in de overgang zat. Mooi niet dus! Het kind dat toen geboren werd, was inmiddels vijftien jaar en het oog-appeltje van Berbel. Net als Berbel was Lonneke aantrekkelijk om te zien. De zusjes leken op elkaar. In tegenstelling tot Berbel had Lonneke echter geen blauwe, maar grote donkerbruine ogen.

Berbel was doktersassistente, ze werkte in-

middels al heel wat jaren bij dokter Wittenaar. Vanaf het allereerste begin had Berbel maandelijks honderd gulden van haar loon moeten afstaan voor Lonnekes schoolgeld en andere onkosten. Berbel beschouwde dit nog altijd als haar plicht, daar dacht hij – Marcus – anders over. Het loon dat Berbel verdiende, was niet om over naar huis te schrijven, ze had het zelf hard nodig. Omdat ze er een gedeelte van moest inleveren, zat ze tegen het eind van de maand altijd krap bij kas. Berbel klaagde er nooit over, zij was van huis uit gewend dat er zuinig aan gedaan moest worden. Hij vond het echter nogal vervelend dat Berbel nooit eens royaal voor de dag kon komen. Wat was er nou mooier dan zomaar eens een smak geld over de balk te gooien waar je enorm veel plezier aan kon beleven. Dat kon Berbel zich niet veroorloven. Het zat trouwens ook niet in haar en zodoende draaide hij eeuwig en altijd op voor luxe uitjes en andere dingen die het leven veraangenaamden. Daar ergerde hij zich de laatste tijd soms groen en geel aan.

Hij zag aldoor meer minpuntjes in Berbel, en vroeg zich af of ze wel samen verder moesten gaan. Waar hij zich het meest aan stoorde in hun relatie, was zonder meer Lonneke Dek-